

העלון השבועי של שבת פרשת וארא

מתוך ספריו, שיעוריו ושיחותיו של אברהם זגרון חיים הי"ו

יתברך... האוויר, הרוחניות, הגשמיות, הדיבור, המחשבה, העבודה, ההתנהגות, הכלום, היש וכו' וכו' הכל זה רק השם יתברך בעצמו... אז קוראים לזה 'פרעה'... כי אז אי אפשר לדעת מהשם יתברך ולהזכיר את שמו... אי אפשר לראות את פניו... מאחר שהכל זה רק השם יתברך... והמצב הזה... שהכל זה רק השם יתברך... הוא רוצה לבלוע ולבטל את ישראל מן העולם... למה?... כי כשישראל יצאו ממצרים וקבלו את התורה הקדושה... הם כביכול יצאו ממצב שהכל זה השם יתברך למצב שבו יש טוב ויש רע... יש אסור ויש מותר... יש השם יתברך בשמים והוא מולך על כל העולם כולו... הוא הבורא וישראל הם הנבראים... ובמצרים לא היה דבר כזה... המצב של מצרים זה שהבורא והנברא הם אותו אחד... אין הבדל שם בין שמים לארץ... ולישראל יש... יש שמים ושם האלוקות ויש את הארץ שכאן יש את מעשה התחוננים שעובדים את בוראם בשביל להזכיר את שמו ולהכיר אותו יתברך.

והמצב של מצרים ופרעה... מבקש בכל דור ודור לבטל את ישראל מן התורה ולהחזיר אותם למצרים... למצב של מצרים... למצב של 'כולו אחד' בלי שם וזכרון וכו'... כמו העולם של הטבע... כי הטבע היא כולה השגחה של השם יתברך אבל לא רואים אותו שם... אין לו שם ולא זיכרון שם... אלא הטבע זה הטבע... זה מצב... זה ככה... זה החיים של הטבע... וזה היה מצרים... והמצב הזה מבקש תמיד לבלוע את ישראל בחזרה... כאילו אומר לישראל: "יצאתם ממצרים וקיבלתם את התורה בשביל לעבוד את האלוקים... אבל... האלוקים נמצא במצרים... מצרים זה כולו הוא... ומלך מצרים זה פרעה"... מה זה פרעה?... כולו השם יתברך, ועל כן אי אפשר לדעת שזה השם יתברך... זה החיים... תחיה רגיל... בטבע... בתוך העולם של השם יתברך.

ולישראל אסור לחזור למצרים... כי בכל דור ודור קמים עלינו לבטל את שם ישראל והתורה הקדושה... כי ישראל קיבלו את התורה... קיבלו עבודה בעולם הזה לעבוד את השם יתברך בתורה ומצוות... לגלות שיש לקדוש ברוך הוא שם... שיש זכרון של השם יתברך בכל דבר בעולם... יצאנו ממצרים... יצאנו מהטבע... יצאנו מהמצב של כולו השם יתברך בשביל לעבוד את השם יתברך... בשביל לדעת איך עובדים אותו... איך להתקרב אליו ולדעת ממנו... יצאנו ממצרים בשביל לראות את פניו יתברך... כי מצרים זה פרעה - זה העורף... ויצאנו ממצרים בשביל לראות ולדעת מהקדוש ברוך הוא שזה בחינת פני ה'.

ד.

וכל זה היה בגאולה הראשונה... יצאנו ממצרים בחיפזון... מהר... הפך הטבע... כי בטבע הכל לאט... וחיפזון זה לדלג את הדרך של הטבע... כמו פסח שהקדוש ברוך הוא פסח ודילג... דילג על התהליך של הטבע שהכל לאט... דילג מהר שזה בחפזון הפך הטבע... כי לצאת ממצרים זה לצאת מהטבע... מהקדוש ברוך הוא שנמצא בתוך בטבע... מההשגחה של הטבע... ויצאנו ממצרים אל ההשגחה של התורה הקדושה... שעכשיו ההשגחה על ישראל היא על פי התורה ולא על פי הטבע.

אבל... בגאולה האחרונה כתוב (ישעיה נב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו" - כי הגאולה האחרונה לא תהיה לצאת ממצרים... אלא הגאולה האחרונה היא תהיה בתוך מצרים... בתוך המצב של מצרים... בגאולה הראשונה בשביל לגאול את ישראל ולתת לנו את

א.

פרשת וארא... עם ישראל נמצא במצרים... תחת שעבוד מצרים... נמצאים שם בעבדות ומרירות... מה זה מצרים?... זו לא מדינה או משהו כזה... 'מצרים' זה מצב... זה המצב של החיים... בגלל זה בני ישראל לא האמינו שאפשר לצאת ממצרים... כי איך אפשר לצאת... לאן לצאת?... הכל זה רק מצרים... מצרים זה כל העולם... כל מה שיש בעולם... כל מה שיש בחיים... זה מצרים... זה העולם של הטבע... של החיים עכשיו... אז לאן לצאת?... מאיפה לצאת?... איך לצאת?... כל מה שישראל הכירו זה רק את המציאות של מצרים... וכשבא משה ואמר להם שהקדוש ברוך הוא מוציא אותם ממצרים... הם לא הבינו... מה זאת אומרת לצאת ממצרים... יש משהו אחר חוץ ממצרים?

ב.

וכשהכל זה רק המצב של מצרים... של הטבע והעבדות... אז יש את פרעה... פרעה הוא המלך של מצרים... מי זה פרעה?... פרעה הוא כביכול הקדוש ברוך הוא שאי אפשר להכיר אותו... אי אפשר לדעת ממנו... איך אפשר לדעת שהוא נמצא כאן?... אין לו כביכול עדיין שם וזכרון, כמובא בספר 'ליקוטי הלכות' (הלכות שבת, ה' - טו): "קודם יציאת מצרים וקבלת התורה, קודם שנבחרו ישראל לעם סגולה, לא היה עדיין שם להשם יתברך" - להשם יתברך עדיין לא היה שם, ועל כן לא היה אפשר לדעת ממנו, זה היה פרעה מלך מצרים... מה זה מלך מצרים?... הוא מלך העולם... מצרים זה כל העולם... והוא מולך על הכל... אבל הוא פרעה... מה זה פרעה?... אותיות עורף ה'... הוא מסתיר את הפנים... כל מה שרואים זה רק את בחינת העורף... ואת הפנים שלו לא רואים, ועל כן אי אפשר להכיר אותו ולדעת ממנו... כמו בן אדם שמכיר את חברו על ידי שרואה את פניו... כך השם יתברך גם כן... ומאחר שבמצרים הוא מסתיר את פניו אז לא יודעים ממנו כלום... אין לו שם ואין שום זכרון ממנו... וזה בחינת פרעה מלך מצרים.

ג.

והקדוש ברוך הוא הוציא את ישראל ממצרים ונתן לנו את התורה הקדושה בשביל לדעת שיש אלוקים שליט ומושל על הכל... והוא מלך חי וקיים... לעד ולנצח נצחים... ואנחנו בניו ועבדיו אשר על ידי התורה הקדושה אנו מזכירים את שמו תמיד בכל יום... ועל כן כל המצוות הם זכר ליציאת מצרים... כי רק מחוץ למצרים יש זיכרון אפשר לזכור שיש את השם יתברך בעולם ושיש לו יתברך שם... וזה שכתוב בנביא (דניאל ט'): "ועתה אדני אלהינו אשר הוצאת את עמך מארץ מצרים ביד חזקה ותעש לך שם כיום הזה" - שהקדוש ברוך הוא עשה לעצמו שם וזכרון וזה על ידי שהוציא את ישראל ממצרים ונתן לנו את התורה שמזכירה בכל עת שיש את השם יתברך המהווה ומחייה ומשגיח על הכל.

וזה שמובא בתיקוני הזוהר (דף נג): "ויקם מלך חדש על מצרים, וזה פרעה, שעליו נאמר, וימן ה' דג גדול לבלע את יונה, שרצה לבטל את ישראל מן העולם" - מה זה שפרעה רוצה לבטל את ישראל מן העולם... פרעה הוא כביכול כולו השם יתברך... פרעה זה מצב שיש רק את השם יתברך... וכשיש רק את השם יתברך... שהכל זה רק השם

והתורה הזו... הדעת הזו... התורה העליונה שהיא כנגד ה-י'... היא... כמו חיים פשוטים ורגילים של בן אדם... כמו בן אדם שלא חושב על כלום... בלי חכמות... אלא חי רגיל כדרך כל בני העולם... זו התורה של החיים הרגילים שאין שם חכמות וכל מיני סוגי דעת וכו', היא התורה העליונה הגבוהה העולה למעלה מכל מיני קדושות וחכמות שבעולם... וכל התורה של עכשיו שמצווה עלינו ללמוד ולהבין וכו', לקיים את המצוות בכוונה בדעת וחכמה וכו' הכל זה רק בשביל לבסוף לזכות ולהגיע לתכלית הפשיטות עד שבפשיטות הזו לא רואים שום חכמה וקדושה.

וזה שמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה רמג): **”דַע, שְׁיֵשׁ צְדִיק גְדוֹל מְאֹד, שְׂאִין הָעוֹלָם יְכוּל לְסַבֵּל קִדְשָׁתוֹ, עַל פֶּן הוּא מִתְעַלֵּם מְאֹד, וְאִין רוֹאִים מִמֶּנּוּ שׁוֹם קִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת יִתְרָה, וְזֶה מִחֲמַת גְּדֹל קִדְשָׁתוֹ מְאֹד. וְזֶה בְּחִינַת פֶּל הַשִּׁירִים קִדְשׁ, וְשִׁיר הַשִּׁירִים קִדְשׁ וְגו' שְׁבָכֵל סִפָּר שִׁיר הַשִּׁירִים אִין נִמְצָא שָׁם בְּכָל הַסִּפָּר שׁוֹם תְּבוּת קִדְשׁ וְשִׁהוּר. וְזֶה מִחֲמַת גְּדֹל עֲצָם קִדְשָׁתוֹ אִין רוֹאִים שָׁם שׁוֹם קִדְשָׁה, עַל פֶּן אִינוּ נִמְצָא שָׁם תְּבוּת קִדְשָׁה וְשִׁהוּרָה כָּלָל”**.

ומהפשיטות הזו של הצדיק הגדול מאוד שהשיג את התורה העליונה שהיא תכלית הפשיטות בלי שום חכמות כלל... משם מקבל הקדוש ברוך הוא שעשועים גדולים... דווקא מהפשיטות... ומהאנשים הפשוטים... מהם מקבל הקדוש ברוך הוא תענוג ושעשוע יותר מכל מיני חכמות וקדושות שבעולם... כי הפשיטות היא בחינת 'שיר השירים' שהוא קודש קודשים והוא מתעלה למעלה מכל מיני קדושות וספרים המלאים בדעת, קדושה וחכמה נפלאה... שיר השירים עולה על כל זה... ועל כן לא רואים בשיר השירים שום קדושה ושם מפורש וכו' כי הוא בבחינת איש פשוט החי חיים פשוטים ורגילים ומקבל כל מיני תענוגים ושמחה מענייני העולם הזה וכו' ומהפשיטות הזו של שיר השירים עולים שעשועים גדולים לשם יתברך... וכל הקדושות והחכמות היה רק בשביל להגיע אל הפשיטות הזו ששם לא צריכים שום חכמה וקדושה כלל אלא רק לחיות חיים רגילים ופשוטים של העולם הזה הגשמי.

וזה שמובא בספר 'ליקוטי הלכות' (קדושי'ן, ג' - כא): **”העולם אומרים בשם הבעל שם טוב צוק”ל כי תורת ה' תמימה עדיין כי לא נגעו בה עדיין. נמצא שכל הספרים הקדושים והנוראים שכבר נמצאים בעולם, עדיין לא נגעו בעצם התורה”** - ובעצם התורה, שם אין שום חכמה כלל... אלא רק אחדות השם יתברך וטובו בתכלית הפשיטות... ולמטה משם מתחילים כל החכמות והקדושות, אך הפשיטות היא למעלה מכל מיני חכמות וקדושות שבעולם, וזה: **”תורת ה' תמימה”** - שהתורה באמת היא תמימה ופשוטה מאוד.

התורה, הקדוש ברוך הוא היה צריך להוציא את ישראל ממצרים... וזה בשביל לדעת שיש את הקדוש ברוך הוא בעולם... שיש השגחה בעולם... שיש לו שם וזיכרון... והוא אבינו מלכנו... ואוהב אותנו... אבל בגאולה האחרונה כבר יש את התורה בעולם... יש להקדוש ברוך הוא שם וזיכרון... יש את כל העבודה של הצדיקים הקדושים במשך כל הדורות... ועל כן לא צריך להוציא את ישראל ממצרים... לא צריך להוציא אותנו ממצב של מצרים... מהטבע וענייני העולם הזה... אלא... הגאולה תהיה בתוך המצב של מצרים.

ועל כן היא לא תהיה בחיפזון... למה?... אין לאן לצאת... איפה תצאו?... לאן אתם ממהרים?... לא צריך חיפזון... למה?... כי הגאולה האחרונה היא לגלות שהכל זה רק השם יתברך בעצמו... קודם מתן תורה לכולו השם יתברך כביכול היו קוראים 'פרעה'... אבל עכשיו... אחרי קבלת התורה... פרעה לא יהיה הסתרה ודבר רע יותר... אלא יהיה גילוי שפרעה הוא כולו השם יתברך... והוא יהפוך פניו אלינו ברחמים... הוא יתהפך לדעת של הגשמיות והעולם של הטבע... וכל ענייני העולם הזה של עכשיו... שהחיים הרגילים של האדם בטבע עכשיו... הכל זה רק השם יתברך בעצמו... זו הגאולה האחרונה... בלי אותות ומופתים... רק בדעת... לדעת את השם יתברך בכל.

ה.

וזה שמובא בספר 'תיקונים חדשים' לרמח"ל (תיקון שמונה עשר): **”אותה התורה העליונה חדשה ממש, היא סתומה, י' ודאי. ולא מתגלית אלא לעתיד לבא, כמו שכתוב: כי מלאה הארץ דעה את ה', וזה השם שלם, יהו”ה. שבשאר זמנים, לא היה השגה אלא בהו”ה, דהינו: חומש, משנה וגמרא. אבל באותו הזמן: דעה את ה' כמים לים מכסים, זה סוד של תורה חדשה וגו' ה' עליונה שבשם - אלו חמשה חומשי תורה וגו'.”**

יצאנו ממצרים וקבלנו את התורה... וזו התורה היא מה שאומר כאן הרמח"ל: הו"ה - חמשה חומשי תורה, משנה וגמרא... שזה כלל התורה שלנו עכשיו.

ואומר כאן... שיש תורה עליונה... והיא חידוש התורה... והיא כנגד האות י' של שם השם... והיא סתומה ונעלמת... ומה היא התורה הזו?... זו התורה והדעת שהיתה במצרים... ולא יכולנו לדעת ממנה כי היה לה פנים של פרעה... של עורף... אבל עכשיו אחרי שיצאנו ממצרים וקיבלנו את התורה שהיא בחינת הו"ה... אז הגאולה האחרונה תהיה לגלות את ה-י' הזה שהיא התורה העליונה... היא התורה שהיתה במצרים.

המלך המרומם לבדו מ-אז'

”אדם שעושה שלום עם כולם, הוא מאחד את כל המקומות, הוא מעל הזמן, זהו סוד גדול, כי 'הזמן' פירושו 'הסתרה' - הסתרה הדעת, כי כשאדם לא בשלום פירושו שישנם שני מקומות, הוא לא עשה חיבור ביניהם, ובין שני נקודות יש 'מקום', יש מרחק - יש 'זמן' כידוע... אתה נמצא בתחתית הפירמידה... אבל אם יש לך שלום אמיתי, אפילו רק עם חבר אחד, אז אתה מחבר את שני המקומות ועולה לנקודת החיבור - הנקודה של 'אז', המקום העליון ששם הוא רחמים גמורים ונפלאים ונוראים מאוד, רחמים לא לפי מעשה האדם כלל, ואז נתהפך לך הכל לטובה גמורה, אפילו היית בשיא הרע, עכשיו יתהפך לך לשיא הטוב, קשה להבין את זה, אך זו אמת לאמיתה!”

(אברהם זגדון חיים הי"ו - אור זרוע, חלק א')

אברהם אוהבי

”היהודי הוא נקי לגמרי, הבעל שם טוב אומר: 'שהעבירה רחוקה מאוד מהיהודי', כל הבלגאן בא בגלל הזקנה שיש לו בראש. הגויים אומרים: 'היהודי הנודד', והוא חושב שזה בגלל שעשה עבירות, הוא לא יודע שהוא לא עשה כלום, ואת העבירות היה צריך בשביל הבחירה וזהו... רבי נתן אומר: 'שכל האיסורים שיש - באים מחסרון הדעת', לפי רבי נתן, מי שיש לו את הדעת העליון - אין לו 'איסור' בכלל... צריך להסתכל על משהו אחר חוץ מהעונש... ובאמת יש עונש - עד שתתגלה ה-דעת' ואז רואים שלא היה כלום...”

(אברהם זגדון חיים הי"ו - שיעור ר"ח שבט בישיבה תשע"ו)

כוחו של משיח

תורת חסד

"ומהבעל שם טוב זצוק"ל איתא משל: למי שבא לנסות אשתו ונדמה לה לרב החובל ותפסה ופיתה אותה, ולא רצתה, עד שאנסה להתרצות לו, ואח"כ באתה אליו (אל בעלה) בשברון לב וגילתה לו הדבר, אמר לה בעלה: אנכי הייתי, ומעולם לא זנית עם אחר. כן יברר ה' יתברך חטאי ישראל שהכל היה על פי ה' יתברך.

וכן שמעתי מאדמו"ר זצ"ל מאיזביצא פירוש הפסוק (דברים ט', ז'): "ממרים הייתם עם ה'..." דהוה ליה למימר 'נגד ה'?' אך הפירוש: שיברר ה' יתברך שמה שהיו ממרים היה גם כן עם ה' וממנו..."

(רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א - 'פרי צדיק', ראש חודש מנחם אב, אות א')

"לעתיד יתגלה מפורש שמעולם לא עבר שום נפש מישראל את רצון ה' יתברך, ואף אמנם שעבר האדם וגם נענש, זה הכל החטא וגם העונש, לא היה רק לפי דעתו בהיקף תפיסתו, אבל באמת כפי השורש לא עבר כלל שום נפש מישראל את רצון ה' יתברך..."

(רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א - 'תקנת השבין')

לרפואת:
גילה מוריה
בת סלימה דינה

במזלג ארבע שנים והשכל הכולל שהוא האדם יכול כבר בחוש לראות את אחדות ה' בתוך הפרטים, ורק אדם יכול לראות את הקשר בין כל הדברים, רק לאדם יש את השכל הכולל באופן שהוא יכול לגלות אותו, רק אדם יכול לראות שה' הוא האלוקים, שהריבוי והשינוי הוא אחד ממש.

ונמצא עד כאן שיש בכח השכל הכולל לחבר בין כל הפכים על ידי מציאת קשר משותף, וכן רק הצדיק יסוד עולם יכול לדעת מהו המכנה המשותף השייך באותו זמן ובאותו מקום, כי יש כמה סוגי פתחים למציאת המכנה המשותף כמו גימטריה וכן מספר אותיות וכן ראשי תבות או במקום הדבר ותכליתו וכו', ובגלל שיש כמה סבובים ושיטות אזי למי שלא מבטל לרצון ה' יתברך יהיה קשה מאד לדעת מהו הצרוף המיוחד שמתגלה עכשו דייקא לגלוי אחדותו יתברך, כי זה לא כל כך פשוט כמו שהעולם חושב, כי כשהצדיק האמת חפץ לגלות מאחדותו יתברך בתוך הפעלות המשתנות אז יש עוד שקולים שאנחנו לא מבינים אותם שהם שקולים ששייכים לכלל העם או לכלל העולם, ולכן כשאי אפשר לגלות אז הקב"ה נותן רק לשכל הפרטי שהוא בחינת הדלק (לפי משל הרקב) להחיות את הרקב ולגלות ממנו את רצון ה' אבל ללא קשור וחבור לשאר הפרטים, הינו שהצדיק יסוד עולם נותן לשאר הצדיקים לשמור על הצורה ולגלות בה טעמים פשוטים על כל פנים.

ועקר כחו של משיח שייגלה את נקודת האחדות בין כל המקומות הוא שעל ידי גלוי אחדותו יתברך אז הענין של הדבר הפרטי ישתנה הינו שהרקב שהפך למזלג פנ"ל יקבל טעם אחר לגמרי ואין לו שם של רקב עכשו, ואם בטסט שעשה הרקב הוא לא עבר אז בתוך המזלג הוא פן עבר כי הוא משמש את האדם באכילתו והבן היטב היטב וחזור על המאמר הזה שוב, כי גם אדם שאין לו תקנה כפיכול כמו ממזר חס ושלום, אזי המשיח יוכל למצוא לו צרוף כזה או חבור כזה שיוכל לגלות את השכל הכולל מתוכו והפך את מהותו מפסול לכשר, דהיינו שהמשיח יכול למצוא אותו בדבר אחר שהוא כשר עכשיו.

והי רצון שנזכה לראות את היופי האמתי שלנו ונגלה את נקודת עצמנו השלם מתוך כל המקומות והמעשים ומתוך כל אדם באשר הוא, אמן ושבת שלום ומבורך לכל בית ישראל הקדושים והטהורים.

"וידבר אליהם אל-משה ויאמר אליו אני ה'..." - 'אלוקים' בחינת כל פחות הטבע השונים, ובא לומר לו שהכל זה הוא, הכל זה האחד, הכל זה הקב"ה בעצמו, אנחנו קשורים לכל דבר שיש לנו בחיים, לדגמה, העקר של הרקב הוא המנוע, אבל יש דבר חשוב יותר מהמנוע שזה הדלק, והדלק לא חלק מהרקב כי הוא בא מבחוץ, אבל הדבר הכי עקרי ברקב זה האדם, ורואים שהדבר שהכי חסר לרקב נמצא ליד הרקב והוא האדם, והעבודה של המשיח היא לחבר בין דבר לדבר ולמצא את הקשר בין דבר לדבר.

המשיח בא לחבר את כל ההפכים ביחד, ועל ידי זה המשיח יכול להראות את השינוי שיש בדבר אפילו שלא היה יכול להשתנות לפני כן, לדגמה כמו בטול הממזרים לעתיד לבוא, שעל ידי הקשר בין דבר לדבר הוא יכול לשנות את מה שלא היה אפשר לשנות, והענין של קשר בין דבר לדבר יכול להיות גם בגימטריה, בצירוף, במספר אותיות וגם במקום. ותדעו שאפילו כשאדם נוסע במסלול ומישהו עובר על ידו ויש להם קשר לשניה אחת אז המשיח יעשה מהקשר הזה משהו אחר, המשיח בא לחבר את הנקודה של 'עצמו' שנמצאת בכל דבר שיש בעולם הזה, וכל דבר שיש בעולם הזה יש לו קשר עם השני, לדגמה כשאדם יוצא מהרקב כדי לאכול אז איפה הרקב עכשו הרקב עכשו זה המזלג, שזה ארבע גלגלים כנגד הארבע ראשים של המזלג.

והכלל הוא שאת כל הפרטים שקיימים בעולם בחינת שם 'אלוקים' מחיה שכל אחד בלבד והוא השכל הכולל והוא בחינת הצדיק יסוד עולם, שזה כפיכול הקב"ה בעצמו שהוא אחדות הפשוט שמחיה הכל, ורק הצדיק האמתי של הדור יכול לגלות לנו את המכנה המשותף בין כל הפרטים בעולם שמעידים על הנקודה המשתפת שמחיה את הכל.

ונבאר קצת יותר ב"ה, לדוגמת הרקב שנתתי קודם, אנחנו רואים שיש שכל פרטי שמחיה את הרקב שהוא הדלק, אבל יש שכל שהוא שכל כולל שמחיה את כל הרקב כולל את הדלק והוא האדם שהוא בחינת השכל הכולל שמושל בכל פרטי הבריאה, והדלק שהוא נקודת שכל פרטי הוא לא בעל כליה להחיות את האדם במקומות אחרים, נניח במצב של אכילה, כי השכל הפרטי כמו הדגמה של הדלק מגביל להחיות את הדבר הפרטי שהוא מחיה בלבד. אך האדם שהוא השכל הכולל, יכול לראות עכשו שיש מכנה משותף בין הרקב לבין אכילתו על ידי שעושה חבור לדגמה עם המזלג, וכמו שיש ברקב ארבעה גלגלים כך יש

עוד אמר שיש לפעמים שאנשים מדברים איתו על עבירות שעשו שקשורות לניאוף וכו'. ואמר שאיש או אשה שעשו מעשים כאלה, **אסור לחשוב עליהם רע**, כי זה כמו יצר שוננס בהם, ובאמת גם זה כח שהגיע מהעולם העליון. כי בעולם שלפני הבריאה היו בהתחלה כל בני האדם, מעורבבים אחד עם השני. ומזה נשאר כמו 'רשימו' בעולם, ואותו רושם "נתפס" על האדם היום, שרוצה לניאוף וללכת ולהתערבב שלא במקומו.

ועוד המשיך על זה הדרך והראה לנו איך אדם שנתפס אצלנו כחוטא, זה בכלל לא היה הוא. והזכיר את דברי רבנו (רבי נחמן מברסלב זיע"א), לענין שאומרים בוידוי: "אשמנו, בגדנו..." בלשון רבים, והרי היה צריך לומר "אשמת, בגדתי..." בלשון יחיד? וענה על זה ואמר: "שאם הקב"ה לא היה שותף עם האדם במעשה החטא, לא היה יכול לחטוא, ולשון הרבים מוסב על האדם והקב"ה ביחד, שחטאו יחד!" (ועיין לקמן מה שהובא פה במאמר 'תורת חסד' בשם הבעש"ט הקדוש ורבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א בספרו 'פרי צדיק').

ומזה לימד אותנו כי אי אפשר באמת לשפוט אף חוטא היום, כי כל דעת שיש לנו עליהם היא מהתורה של החצי שיש לנו, ולא מהתורה השלמה, וזה מאמר חז"ל שאין אדם יכול לדון חברו, עד שיגיע למקומו, למקום של התורה השלמה.

האדם עכשיו הוא כמו אש... על האש אין שליטה... כל דבר קטן יכול להבעיר את האש... האש - יכול לבוא למטרה טובה - אבל יחד עם הטוב שהוא מביא - הוא גם שורף מצב שני. כשמדליקים נר - יש אש, הוא מאיר, זה משהו טוב - אבל יחד עם זה שהאש מאיר הוא שורף גם כן את השמן עד שהנר נכבה לגמרי.

כך האדם עכשיו - כשעיניו סגורות מלראות את הפאר והטוב של עצמו, שעל ידי זה יוכל לראות ולהרגיש את כל מדותיו ורגשותיו, לראות איך הכל נמשך ויוצא מהטוב שלו... אז הוא כמו אש.

יש אחד שמדותיו ותאוותיו זה אש שורפת והורסת ממש ואין לו על עצמו שום שליטה... יש אחד שהאש שלו מביאה טוב, הוא טוב עם המדות והטבעים שלו וכו' אבל הטוב הזה של האש שלו יחד עם הטוב - הוא שורף גם כן במקום אחר.

האדם הוא כמו אש... באש יש טוב ורע, פעם מחמם ופעם שורף והורס... האש יכול להרס הכל... כתוב בתורה: "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת".

שבת זה אור. כשיש אור, את האור של השבת... אין אש... גם אם יש אש... האש הזה יהיה כמו אור - רק מאיר ואינו שורף, מאיר את העינים לראות את כל היפי והחן של עצמו ושל כל העולם שלו.

שבת האמתית זה האור של האדם, האור הזה שהוא כלו טוב שאף אחד לא נשרף ממנו, זה אור שבא להביא חיים, חיים טובים ושלום לכל מקום. השבת האמתית זו הדעת של האדם, זה המוח והחכמה של האדם... החכמה של האדם זה העינים האמתיות שלו, על ידי החכמה והדעת יש לו עינים לראות באמת, לראות את האמת של כל דבר, של כל ספור... יש לו עינים לראות ולהסתכל על עצמו באמת... לראות ולהרגיש איך הוא כלול מכל המדות שבעולם, ואיך שכל המדות יוצאות ונמשכות ממנו... לראות ולהרגיש איך הוא קשור לכל אחד ואחד, לכל מקום ולכל זמן... באמת... אם הבן אדם נמצא ביום שבת - ויש בו כעס, יש בו מרידות, יש בו דאגה וכו' הוא באמת לא נמצא בשבת... בשבת - אי אפשר לבעוס, אי אפשר להיות עצוב, אי אפשר להיות במחלקת ורגז וכו'. בשבת אי אפשר לבער אש... אם בשבת האדם הבעיר אש שהיא יכול לשרף - סימן שהוא לא בשבת. אולי הוא ביום שבת על פי הלוח שנה והזמן... אבל באמת זו לא שבת.

שבת... זה ההרמוניה שיש לאדם עם עצמו, כמו כן על המדות שלו, על הרגשות שלו, על הטבעים והתכונות שלו. יש לו עינים לראות בדייק איך המדות יוצאות ממנו, איפה כל מדה מנחת אצלו ולאן הוא צריך להוביל אותה. יש לו עינים לראות איך לקחת את המדות שלו ולהשתמש בהן לפי המדות של חברו, שעל ידי המדות שלו הוא יוכל להתמזג עם חברו בהרמוניה גדולה, בחבור כזה - שהוא חבור של כבוד, חבור שאינו שורף ופוגע. וכך עם אשתו וילדיו ועם כל העולם שלו.

סיפור לשבת

מסופר על רבי ישראל מרוז'ין זיע"א שפעם הזכיר בתוך דבריו מימרא אחת מהגמרא בשם אמורא מסוים, ובאותו מעמד היה נוכח תלמיד חכם אחד בין המסובים שהעיר לאדמו"ר מרוז'ין על אותה מימרא המובאת בגמרא - שהיא אכן נאמרה, אך בשם אמורא אחר. והתעקש אותו תלמיד חכם על דבריו ושלא כדברי האדמו"ר מרוז'ין, שהרי הוא רק אתמול למד את המימרא הזאת בגמרא.

והלכו והביאו גמרא בכדי לברר עם מי האמת, ונמצא כדברי הרבי מרוז'ין צדוק"ל. ותמה מאוד אותו תלמיד חכם ואמר: "הלא רק אתמול למדתי מימרא זו... וידוע שהרבי מרוז'ין היה נראה לומד גמרא רק לעיתים רחוקות?".

ענה ואמר האדמו"ר מרוז'ין צדוק"ל לאותו תלמיד חכם: "כשאתה לומד גמרא, הנך לומד את השכל של המימרא, ולכן שמו של האמורא נשכח ממך ואינו נחקק בזכרוןך... אך כשאני לומד גמרא - המילה "אמר" זה לימוד תורה וכן המילה "רבא" זה תורה..."

(עירין קדישין)

אהבת ישראל

"צריך לאהוב באמת, לקום בחצות לילה, בלי חיוב, רק מאהבה, כמו אמא שקמה בלילה לראות שכל הילדים

מכוסים בשמיכה, ומאהבה כזאת נולד 'דעת', ולאט לאט מתחילים להבין, 'תיקון חצות' זה אפילו כשאתה עייף... וזאת הבעיה של כולם, שכחו את האהבה של הקב"ה, שכחו אותו... ואיך זוכים להגיע לזה? רק על ידי 'אהבת ישראל' אין אדם שיכול להיות בכל המקומות באותו זמן, רק על ידי 'אהבת ישראל', ואהבת ישראל זה שכולם מאוחדים יחד..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו - שיעור ר"ח שבט בשיבה תשע"ו)

"אילו נמצא מלאך אחד עומד במעמד עשרה מישראל ביחד, אף שאינם מדברים בדברי תורה, תיפול עליו אימתה ופחד בלי גבול משכינתא דשריא עליהו, עד שהיה מתבטל ממציאיותו לגמרי..."

(רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א - "אגרת הקודש", אגרת כב')

ספר נצח החיים

להזמנות:

054-748-4966